Р Е Ш Е Н И Е
№ 2436

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бранимира Митушева
ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **127** по описа за **2014** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез адв. С., срещу Решение от 24.10.2013 г. по НАХД № 1694/2013 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-2204685 от 10.07.2012 г. на директора на Д "ИТ"-С., с което на основание чл. 416, ал.5 във вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ на касатора е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В касационната жалба се твърди, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът не е взел предвид, че в АУАН за нарушена е цитирана разпоредбата на чл. 62, ал.3 от КТ, а в НП – чл. 63, ал.2 от КТ, с което е ограничено правото на защита на касатора. Съдът неправилно е приел, че начален и ежедневен инструктаж се провеждат само на новопостъпили работници, при условие, че същите се правят на всяка лице, намиращо се на строителния обект. Не е проверено дали работникът С. е полагал труд на място, обектът не е посетен от проверяващите лица; не са обсъдени показанията на св. С.; не са претърпени вреди от действията на работодателя. Иска се от съда да отмени решението на СРС и цитираното НП.

Ответникът не се явява и не се представлява.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното:
Касационната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице и при спазване на преклузивния 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд е приел за установено от фактическа страна, че при проверка по спазването на трудовото законодателство, извършена в периода 04.06.-11.06.2012г. от служители на Д "ИТ"-С. на строителен обект МОЛ „П." и по документи е констатирано, че лицето Н. В. С. било сключило трудов договор на 07.05.2012г. с [фирма] за работа на същия обект като общ работник. Лицето било вписано в книгата за ежедневен инструктаж на обекта на 07.05.2012г. с отбелязването, че е общ работник и изпълнявал работа, свързана с рязане на стена. Подобни записвания в книгата имало и за 08.05. и 09.05.2012г. Съгласно справка на ТД на НАП по чл.62, ал.5 от КТ, трудовият договор със С. бил регистриран в НАП на 10.05.2012г. На същата дата С. попълнил декларация, в която посочил, че на 07.-09.05.2012г. е присъствал на обекта с цел обучение, а на 10.05.2012г. е получил копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. На 11.06.2012 г. е съставен АУАН за нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ. Впоследствие на 10.07.2012 г. е издадено процесното наказателно постановление за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ. Словесното описание на нарушението в АУАН и НП са идентични като в НП е посочено, че е допусната грешка при цифровото изписване на нарушената законова разпоредба като вместо чл. 63, ал.2 от КТ е посочена чл. 62, ал.3 от КТ. При първоинстанционното разглеждане на делото са изслушани свидетелските показания на актосъставителя – Н. М. и свидетелите при съставяне на АУАН: Е. М. и Г. Й.. М. и М. сочат, че са посетили обекта на място и са проверили книгата за ежедневен инструктаж, където С. е бил вписан преди да се изпрати уведомлението до НАП. Освен това са разпитани св. Л. И. и Н. С., които установяват че С. не е имал опит в тази работа и трябвало да бъде обучен за около 3-4 дни, през което време само е гледал без да работи.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същите са издадени от компетентен орган, който правилно е квалифицирал нарушението. Съдът е приел, че наложената имуществена санкция е съобразена с тежестта на нарушението и на всички отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. По тези съображения първоинстанционният съд е потвърдил процесното наказателно постановление.
Настоящият касационен състав счита, че АУАН и НП съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В същите е индивидуализиран работодателя, както и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. По делото е приложен заповед № 3-0011/12.01.10г. на изпълнителния директор на ИА „Г." във връзка с чл. 416, ал.5 от КТ, от които е видно, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган. Същото се отнася и до АУАН, издаден от главен инспектор при Д „ИТ" С. в съответствие с правомощията му по чл. 20, ал.4, т. 3 от У. правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

Първоинстанционният съд е установил правилно релевантните факти и е направил правни изводи, които настоящият състав споделя изцяло. Неоснователни са доводите на касатора, че допусната грешка в цифровото изписване на нарушената разпоредба в

АУАН е ограничило правото му на защита, защото нарушението е описано словесно по един и същи начин в АУАН и НП, а НП е издадено при условията на чл. 53, ал.2 от ЗАНН. В случая е ирелевантно какво е приел СРС по отношение на началния и ежедневния инструктаж, доколкото по делото не се спори, че такъв е извършен на работника С. на 07.-09.05.2012г. Ирелевантно е и дали работникът С. е полагал труд на обекта или не, тъй като трудов договор с него е сключен на 07.05.2012г. с постъпване на работа на същата дата, а уведомлението по чл. 62, ал.4 от КТ е изпратено на 10.05.2012г. Съгласно чл. 63, ал.1 от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. В ал.2 е посочено, че работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. От цитираните разпоредби става ясно, че меродавен е моментът на постъпване на работа (по арг. и от ал.3 и 4 на същата разпоредба), а не дали след постъпването веднага е започнал да работи или е гледал как се работи. В случая безспорно доказано е, че към момента на постъпване на работа на работника не е било предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ.

В случая няма значение дали от нарушението са произтекли вредни последици за работници и служители, тъй като нарушението по чл. 63, ал.2 от КТ не попада в хипотезите на чл. 415в, ал.1, т.е. не е маловажно.

Предвид изложеното постановеното от СРС решение се явява законосъобразно, а жалбата срещу него – неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С. – град, Х. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24.10.2013г. на Софийски районен съд, НО, 7 състав, постановено по НАХД № 1694/2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.